

АНАЛИЗА БИЛАНСА

Додатак „Народном Благостању“

БРОЈ 34

БЕОГРАД, 22 АВГУСТ 1936.

ГОДИНА VIII

Садржај:

Трбовљанско угљенокопно друштво, Трбовље
Великобечкеречка фабрика шећера а. д., Петровград

TRBOVLJANSKO UGLJENOKOPNO DRUŠTVO, TRBOVLJE

Трбовљанско угљенокопно друштво није само далеко највећи производач угља у нашој земљи, него спада истовремено међу наша највећа индустријска па и највећа акционарска друштва. Његова финансијска снага је огромна, и то не само за наше већ и за европске прилике. Сопствена сретства Трбовљанског друштва износе око 280 милиона динара, а кретање његове производње за неколико последњих година види се из следеће таблице. Треба напоменути да се поред угља производи још и цемент и креч, што су за предузеће врло важне гране, пошто се у њима троши сопствени угалј слабијег квалитета.

Godina	Ugalj	Cement u tonama	Kreč
1929	1.957.640	43.680	20.770
1930	1.414.890	39.260	15.530
1931	1.245.345	63.500	13.820
1932	1.010.000	50.530	5.260
1933	921.376	39.526	5.357
1934	1.010.264	33.590	11.252
1935	1.000.131	36.993	10.253

До 1929 године производња је стално расла. У том периоду извршене су и знатне инвестиције. Постојећи рудници су проширени и модернизирани, а отворани су и нови, у очекивању да ће продаја угља и даље бити повољна. Међутим, већ у току 1930 године морало се приступити знатној редукцији производње. Са 1,95 мил. тона у 1923 она пада на 1,41 мил. тона у 1930 односно за 28%. Опadanje производње угља наставља се до краја 1933 године, првенствено због сталног смањивања порудбине државних жељезница. У периоду 1925 до 1929 године друштво је лиферovalo нашим државним жељезницама око 50% своје укупне производње. У 1933 жељезницама је лиферовано само 380 хиљада тона према 950 хиљада тона у 1929. Истина је да су и потребе државних жељезница мање него раније, због смањеног саобраћаја. Али ипак оне нису опале у толикој мери у којој су reducirane порудбине код приватних предузећа — јер се у току неколико последњих година forsira производња државних рудника, иако би угалј из државних рудника теško mogao konkurisati onome Трбовљанског друштва, како у погледу квалитета тако и у погледу рационалне експлоатације.

Због таквих прилика производња угља у 1933 години износила је само 921 хиљаду тона према 1,95 милион тона у

1929. С обзиром на постепено опорављање индустрије у Словенији и западним деловима државе, приватни конзум је у 1934 опет нешто порастао, а с тиме у веzi и производња угља. Међутим, продаја у току 1935 није текла онако повољно, као што се то могло очекивати на основу побољшања из 1934 године. Пре свега, због благе зиме потрошња угља за огрев је пала на minimum, а ослабиле су и цене. Осим тога, државне жељезнице су прошле јесени опет смањиле добавни контингент Трбовљанског друштва у корист државних рудника. Најзад, у веzi са теškoћама плаћања и санкцијама извоз у Италију је био готово сасвим престао. Тако је и производња угља, која је у 1934 била нешто порасла у односу на претходну годину, прошле године опет назадовала (продаја је опала са 1.014.539 тона у 1934 на 983.455 тона у 1935). Иначе, цене угља се стабилизују, пошто су у току последњих пет година стално назадовале.

Производња цемента била је у 1931 години рекордна са 63,5 хиљаде тона. Затим и она rapidно opada, на 33,59 хиљаде тона у 1934, због opadanja градевинске делатности и повећања трошарине. У 1935 продаја цемента је опет нешто порасла, али пословни резултат у тој пословној грани ипак не задовољава, јер сувише висока трошарина теško tereti произвођаче и потрошаче и знатно омета градевинску делатност. Производња креча била је најјача у 1929 са 20,77 хиљада тона. Затим је naglo opadala, тако да у 1932 износи само 5,26 хиљада тона односно само једну четвртину производње из 1929. У 1934 имали смо опет знатни пораст, на 11,25 хиљада тона, а у 1935 продаја креча је за око 10% мања и износи 10,25 хиљада тона. Модернизација кречана у Загорју је омогућила повећање њиховог капацитета.

Државне жељезнице су намеравале да за 1936/37 буџетску годину понова сниже контингент угља, који се узима од приватних радника. Међутим, од тога се одустало, тако да је и Трбовљанском друштву обезбеђено једнако процентуално учешће у набавкама, као што је то било и досада. Међутим, ни тај проценат никакo не одговара капацитету овог рудника, а ни економској и социјалној улози коју Трбовље има у нашој земљи.

Пре прелазу на детаљну анализу билансних позција треба споменути, да Трбовљанско угљенокопно друштво опет наставља с истраживањем лежишта угља која припадају друштву. У веzi с тим се напушта пракса последњих година, према којој су одлагане све знатније нове инвестиције. Сада се ради на бушењима која треба да покажу лежишта продуктивних слојева, и да обезбеде нове резерве угља. Резултат ових истраживања служиће као подлога за израду дугорочног производног програма.

Bilansi Trbovljanskog ugljenokopnog društva za nekoliko poslednjih godina ovako izgledaju:

Aktiva	1932	1933	1934	1935
	u hiljadama dinara			
Montanski posed	47.223	46.143	45.064	43.985
Zemljišta i šume	5.476	5.476	5.476	5.476
Zgrade	17.930	17.397	16.863	16.489
Mašine	31.551	30.642	30.758	28.048
Uređaj rudnika	47.325	40.623	36.059	34.210
Dnevni kopovi	13.296	9.840	7.970	6.109
Industr. preduzeća	17.903	15.695	13.559	12.034
Nameštaj	—	—	—	10
Zalihe	25.486	18.645	18.330	18.188
Efekti	2.810	2.391	2.299	2.310
Dužnici	163.591	166.943	161.272	167.792
Kursna razlika obv.	2.178	2.053	1.919	1.786
Blagajna	1.975	1.630	4.614	3.733
Pasiva				
Glavnica	200.000	200.000	200.000	200.000
Rezerve	76.738	78.738	79.010	77.009
Obligacije	5.069	4.757	4.277	4.230
Poverioci	71.544	57.630	45.650	38.806
Neisplaćena dividenda	15.758	8.957	1.885	2.532
Razna pasiva	—	—	—	3.305
Čista dobit	4.101	3.837	10.109	14.288
Zbir bilansa	376.761	357.494	344.200	340.170

Zbog smanjivanja proizvodnje smanjuje se i zbir bilansa. Krajem 1929 ovaj je bio 409 miliona, a u 1935 godini iznosi samo 340 miliona dinara. Kao što se vidi, smanjenje iznosi 69 miliona. Ako pregledamo najpre pasivu, vidimo da je iskazana čista dobit u 1935 za 31 milion manja nego u 1929. Poverioci su u istom razdoblju više nego prepolovljeni i u 1935 iznose 38,8 miliona dinara. Smanjenje poverilaca je jednim delom posledica činjenice, da su izvesni fondovi (osiguranja i penzioni) izdvojeni iz računa poverilaca, pošto se sada njima upravlja zasebno. U 1935 poverioci su opali za 6,85 miliona dinara, uglavnom zbog isplata penzionom fondu društvenih činovnika.

Inače, Trbovljansko ugljenokopno društvo ima toliko znatna sopstvena sredstva, da se gotovo i ne služi bankarskim kreditima. Preko računa poverilaca knjiže se prvenstveno razne privremene obaveze. Pored glavnice od 200 miliona društvo ima i razne fondove u iznosu od 77 miliona (prema 79 miliona u 1934). Među ovim fondovima nema amortizacije, pošto se sve investicije otpisuju neposredno.

U aktivi vidimo, da investicije iznose ukupno oko 134 miliona prema 142 miliona u 1934. U toku poslednjih osam godina prosečna godišnja amortizacija je iznosila oko 17 miliona, a nove investicije oko 11 miliona godišnje. U 1935 nove investicije iznose oko 7 miliona, a amortizacija 14,8 miliona. Najveći otpisi bili su kod uređaja rudnika i kod dnevnih kopova. To je i potrebno, s jedne strane, zbog iskorišćavanja instalacija i njihove modernizacije, a s druge strane, jer u dnevnim kopovima uglja brzo nestaje; nalazišta se iscrpljuju, tako da će jednog dana njihova vrednost biti ravna nuli.

Vrednost industrijskih preduzeća bilansirana je sa 12 miliona. Od toga otpada 11 miliona na fabriku cementa, a 1 milion dinara na ostala preduzeća.

Najveća pozicija u aktivi su dužnici, sa 167,7 miliona prema 161,2 miliona u 1934. To je u stvari jedan zbirni račun, preko kojega se ne knjiže samo dužnici za prodatu robu (gde se nalazi kao najveće — potraživanje od države), nego i nezaposlena sopstvena sredstva, koja se nalaze kao ulog kod novčanih zavoda, Narodne banke itd. U vezi s ovako velikim računom dužnika (oni su 4,3 puta veći od poverilaca) interesantno je da je saldo kamata knjižen u računu gubitka sa 343 hiljade, iako bi se moglo očekivati da je prihod od kamata veći nego rashod. Međutim, država za preuzetu robu ne plaća društvu kamate, žiro-računi kod Narodne banke i Poštanske štedionice takođe su beskamatni, a društvo je svojim poveriocima (prvenstveno penzionim i osiguravajućim fondovima) odobravalo kamatu. Društvo ne bi uopšte moralo imati poverilaca i moglo bi sopstvenim sredstvima finansirati čitavu svoju proizvodnju, kad bi glavni kupci bili urednije platiše.

Vrednost zaliha iznosi 18 miliona i ostala je u toku poslednje tri godine gotovo nepromenjena, dok je ranijih godina zbog veće cene uglja iznosila oko 25 miliona dinara. Račun sopstvenih hartija od vrednosti iznosi 2,3 miliona i ostao je takođe nepromenjen.

Trbovlje je jedan deo potrebnog kapitala pribavilo još pre rata izdavanjem obligacija, koje se bilansiraju u nominalnoj vrednosti papira u opticaju, sa ukupno 4,23 miliona. Pošto je služba ovih obveznica bila ugovorena u zlatu, nalazimo u pasivi među rezervama i naročiti fond kursne razlike od 35,5 miliona, a u aktivi kao pretrpljenu kursnu razliku dospelih obveznica iznos od 1,78 miliona dinara. U odnosu na prethodnu godinu nešto je manja vrednost obveznica u opticaju (pasiva) kao i kursna razlika izvučenih obveznica (u aktivi).

Račun gubitka i dobitka

Rashodi	1932	1933	1934	1935
	u hiljadama dinara			
Troškovi i plate	6.672	6.458	6.084	6.053
Socijalni izdaci	12.229	11.363	11.080	10.383
Porezi i takse	14.600	8.310	7.166	6.701
Kamat	353	350	351	343
Otpisi	16.768	17.971	17.035	14.829
Čista dobit	4.101	3.837	10.109	14.288
Prihodi				
Bruto prihodi	52.971	46.848	48.240	50.738
Prenos dobiti	1.752	1.851	3.587	1.859
Zbir prihoda ili rashoda	54.723	48.699	51.827	52.597

Bruto prihodi u 1935 iznose 50,7 miliona, za 2,5 miliona više nego u 1934 odnosno za 4 miliona više nego u 1933. Međutim, oni danas ne dostižu ni polovinu od bruto prihoda iz 1927, 1928 ili 1929 godine. Među rashodima najveće su pozicije »socijalni izdaci« i »porezi i takse« koji iznose u 1935 ukupno 17 miliona dinara prema 26,8 miliona u 1932 odnosno 36,5 miliona u 1929 godini. Socijalni izdaci u 1935 bili su nešto niži nego u prethodnoj godini zbog manjih rashoda na penzije. Kamate (rashod) iznose 343 hiljade i ostale su u odnosu na nekoliko ranijih godina gotovo nepromenjene. Otpisi iznose 14,8 miliona. Od toga otpada na amortizaciju investicija 14,69 miliona, a na otpis dubioznih potraživanja 134 hiljade. Otpis dubioza je znatno snižen, prema ranijim godinama. Uprava smatra da je otpisani iznos sasvim dovoljan, iako je u odnosu na obim poslova zaista vrlo malen.

Čista dobit je nešto veća nego u 1934 i iznosi 12 miliona 429 hiljada. Ako se uzme u obzir i prenos nepodeljene

dobiti iz 1934, vidi se da je glavnoj skupštini stajalo na raspoloženju 14 miliona 288 hiljada. Ovaj iznos je podeljen na sledeći način: na ime 6% dividende (u 1934 godini 4%) 12 miliona dinara, penzionom fondu 300 hiljada, rezervnom fondu 106 hiljada, tantijema 319 hiljada, a ostatak od 1 milion 562 hiljade prenet je na novi račun.

U upravi Trbovljanskog ugljenokopnog društva su g. g.: André Luquet, predsednik; d-r Bogdan Marković, potpredsednik; Claude Aulagnon, d-r Ivo Benković, Jean Baron de Bourgoing, Raymond Deltel, Emil Freund, d-r Ferdinand Gramberg, Fernand Grenard, ing. Anton Klinar, Henry Laporte, René Monod, Adolf Münch, Ervin Philipp, d-r Alfred Porada-Rapoport, Henry Reuter, Rikard Skubec, Vasilije Nikolajević-Strandtman, Maurice Frémeau. U nadzornom odboru su g. g.: Ivan Avsenek, Jules Bénard i ing. Milan Šuklje. Generalni direktor je o. Rikard Skubec, a njegov zamenik g. ing. Antoine Julliard. Direktori su g. g.: ing. Avgust Heinrich i d-r Vinko Vrhunec, a vladin komesar g. d-r Viljem Pfeifer.

ВЕЛИКО-БЕЧКЕРЕЧКА ФАБРИКА ШЕЋЕРА А. Д., ПЕТРОВГРАД

Читаоцима наших анализа биланса је познато да је Велико-Бечкеречка фабрика шећера наша највећа шећерана. Пре светске кризе она је од свих наших шећерана у најјачој мери учествовала у извозу. Тако је на пример још у 1930/31 години од укупно произведених 1560 вагона шећера извезла око 910 вагона. Наше фабрике шећера имале су тада врло разгранат извоз у Бугарску, Грчку, Турску, па чак и у азијске земље све до Индије. Међутим, општа привредна депресија и катастрофално срозавање цене шећера на светском тржишту које је изазвано хиперпродукцијом и конкуренцијом између шећера из репе и оног из шећерне трске, елиминисали су потпуно и наш извоз шећера. Пласман вишкова у иностранству је после тога чак и по цени тешких губитака постао немогућ, тако да су наше шећеране приморане да пласирају целу своју производњу на домаћем тржишту. У 1931 је дошло до познатог међународног споразума о шећеру — такозваног Чедберновог плана — по коме је и Југославија могла да извезе годишње 15 хиљада тона шећера, али ни после тога се на извоз шећера не може ни мислити, јер се цена шећера из трске на светским тржиштима креће око 1 динар по килограму, док производња шећера из репе код нас стаје око 3 динара.

Међутим, ни прилике на домаћем тржишту нису повољне. Познато је да Југославија стоји међу последњим државама по потрошњи шећера. Највећа потрошња шећера у нашој земљи била је 1929 године са 8,7 кг. по становнику годишње. После тога она је нагло опадала и сада износи око 5 кг. по становнику годишње. Смањење потрошње је, нема сумње, последица смањене куповне снаге становништва, али је сигурно од још већег утицаја и висина државне трошарине на шећер. Висока трошарина утиче на смањивање потрошње и код најповољније куповне снаге становништва, јер знатно поскупљује овај производ. По висини трошарине на шећер Југославија долази на друго место у свету, одмах после Италије. До 1929/30 трошарина на шећер код нас износила је 5 динара од кг., а потрошња шећера 8,7 кг. по становнику годишње.

Када је због привредне депресије потрошња шећера

почела да опада, држава је хтела повећаном трошаринском стопом да одржи приход трошарине на ранијој висини. Трошарина је најпре повећана на 6,37 динара, а после на 8,05 динара по кг. шећера у коцкама и 7,50 дин. по кг. кристалног шећера. Ово повишење трошарине се показало као рђава мера. Уместо да се снижењем трошарине покушало да заустави пад потрошње изазван смањењем куповне снаге, повећањем овог оптерећења је опадање потрошње још и убрзано, тако да ни држава није никако могла да одржи приход од трошарине на ранијој висини. Повећањем трошарине осетно су погођени и земљорадници, произвођачи шећерне репе. То се најбоље види ако се упореде површине засејане репом у разним годинама. Ево неколико података:

Година:	Површина под репом у хектарима:
1928/29	60.957
1929/30	61.558
1934/35	21.890
1935/36	27.514

Као што се види, у кампањи 1934/35 површина под репом била је само 21.890 ха према 60.000 ха округло у годинама пре повећавања трошаринске стопе. У 1935/36 у односу на претходну годину површина под репом је нешто порасла, али само због изузетно слабог квалитета репе у 1934/35, а никако због некаквог повећања потрошње. На основу горњих података може се без даљег закључити, да су и наше шећеране приморане да раде само са једним делом свог капацитета. Разуме се да и то поскупљује производњу и отежава повећање конзума.

Осетније смањивање трошарине на шећер имало би за последицу знатније повећање потрошње шећера у земљи, а у вези с тим дошло би и до повећања површина под шећерном репом. Кад је потрошња шећера у Данској, Енглеској, Швајцарској итд. скоро 10 пута већа од наше, не изгледа немогуће да се она и код нас бар удвостручи. Тада би се морала удвостручити и површина под репом, као и приходи земљорадника од гајења репе. Према једној процени ови приходи износе данас око 130 милиона. Смањењем трошаринске стопе на половину од данашње држава не би сигурно ништа изгубила, а куповна снага земљорадника би порасла за нових 130 милиона динара. То није мала ствар.

Велико-Бечкеречка фабрика шећера исказује и за 1935 годину чисту добит од 10 милиона динара округло, док је зарада до 1930 износила 100% више. Неупућенима би могла и ова зарада изгледати огромна. Међутим, то није тачно. Треба наине имати у виду да је у ову фабрику приликом оснивања инвестирано око 1,3 милиона енглеских фунти, а то код данашњег курса износи око 300 милиона динара. Према томе чиста добит за 1935 представља укамаћење од око 3%. С друге стране видимо, да је и ова добит постигнута једино благодарени томе, што се прошле године одустало од амортизације, а знатан део пореза је могао бити исплаћен само употребом фондова. Да су у завршним рачунима за прошлу годину узети у обзир само прошлогодишњи приходи и расходи и да се није одустало од амортизације, онда би прошлогодишња зарада инвестираном капиталу једва могла да обезбеди укамаћење од 1½%.

Главне билансне позиције Велико-Бечкеречке фабрике шећера за четири последње године овако изгледају:

Рачун изравњања

Активa	1932	1933	1934	1935
	у хиљадама динара			
Инвестиције	45.842	51.982	51.373	51.082
Дужници	38.149	—	5.132	884
Ефекти	18.013	17.104	17.104	17.146
Роба	25.853	43.228	43.963	45.438
Благајна	916	1.221	720	845
Пасивa				
Главница	36.000	36.000	36.000	36.000
Ред. рез. фонд	4.867	9.006	9.506	10.048
Фонд за пов. главн.	3.360	3.360	3.360	3.360
Фонд валоризације	9.136	9.136	9.136	9.136
Фонд амортизације	32.396	35.817	39.071	39.071
Фонд пореске рез.	—	6.000	6.000	4.500
Повериоци	27.399	1.984	—	—
Неисплаћена дивиденда	—	—	—	2.926
Чисти добитак	14.222	11.591	10.304	10.354
Збир биланса	128.778	113.535	118.294	115.395

Рачун губитка и добитка

Расходи	1932	1933	1934	1935
Трошкови и плате	4.361	3.971	3.422	2.701
Порези	8.484	8.952	8.047	4.256
Дубиоза	915	423	—	—
Курсна разлика	1.142	98	—	—
Пореска резерва	—	6.000	—	—
Амортизација	—	3.421	3.254	—
Добит	14.722	11.591	10.304	10.354
Приходи	29.124	34.276	24.662	17.311

Дужници и повериоци последње три године не икажују се засебно, већ се билансира само њихов салдо који је у 1934 и 1935 у активи. Прошле године овај салдо је износио 884 хиљаде према 5,13 милиона у 1934. С обзиром на повољну финансијску структуру предузећа, повериоци сигурно не заузимају веће димензије, а тако исто ни дужници, јер се највећи део трансакција обавља за готовину. Иначе, крајем 1932 повериоци су били 27 милиона, а дужници 38 милиона динара.

Збир биланса износи 115 милиона. Ако погледамо пасиву, видимо да су то скоро све сопствена средства. Главница износи 36 милиона, амортизациони фонд 39 милиона, остали фондови 27 милиона, а добит која је 31 децембра била још неподељена 10 милиона. На туђа средства, и то на неисплаћену дивиденду отпада само 3 милиона динара. У односу на претходну годину у пасиви имамо само две промене. Редовни резервни фонд је порастао са 9,5 на 10 милиона, а фонд пореске резерве је смањен са 6 на 4,5 милиона. Види се, дакле, да је један део пореза исплаћен употребом овог фонда. Као што је већ споменуто од амортизације се прошле године одустало. Због тога је и односни фонд остао непромењен.

У активи имамо такође неколико промена. Инвестиције су остале непромењене са 51 милионом. Неке знатније нове инвестиције не треба ни очекивати, с обзиром на ситуацију домаћег и страног тржишта. Резерва робе била је већ у 1933 далеко већа него ранијих година. Крајем 1935 она износи 45,4 милиона према 43,9 у 1934. У прошлој кампањи је прерађена по прилици иста количина робе, као и у претпрошлој, али је квалитет био бољи,

тако да је произведена и нешто већа количина шећера. У вези с тим, били су нешто мањи и производни трошкови, што је такође омогућило да се у 1935 искаже поприлици једнака чиста добит као и у 1934. Управа напомиње у свом извештају да продаја шећера ни у 1935 није била задовољавајућа. Она сматра да би смањење трошарине омогућило већу потрошњу. У току прошле године су, додуше, и цене шећера повишене, али та повишица није још у никаквој сразмери са повишењем цена репе које се плаћају према Уредби.

Трошкови и плате су и у 1935 редуциране, и износе 2,7 милиона према 3,4 милиона у претходној години. Трошкови и плате биле су у 1932 4,36 милиона, а у 1930 чак 5,8 милиона. Ово је најбољи доказ да је последњих година вршена најригорознија штедња. Порези износе 4,25 мил. према 8,04 мил. у 1934. Предузеће је прошле године на име пореза исплатило знатно већи износ, али се то из рачуна губитака и добитака не види, јер је разлика исплаћена употребом фондова.

Исказана добит износи 9 мил. 944 хиљ., а са преносом од 410 хиљ. из 1934 год. 10 мил. 354 хиљ. она је овако подељена: редовном резервном фонду 500 хиљада, на име тантијеме 994 хиљаде, за дивиденду 8,4 милиона, а остатак од 459 хиљада пренет је на нови рачун.

У управи Велико-Бечкеречке фабрике шећера налазе се господа: гроф Александар Чеконић, претседник; барон д-р Марцел Мадараши-Бек и Хуго Елбоген, потпретседници; д-р Драгољуб Аранђеловић, д-р Ото Франгеш, Јосип Бун, Емил Фрајнд, Х. Блас, Милутин Лазаревић, Рудолф Елбоген, Артур Ледерер, Борђе Ледерер и Х. Торман, чланови. У надзорном одбору су г. г.: д-р Миша Матић, Едмунд Попер, Андор Мартон, Роберт Тројш и д-р Славко Жупански.

DER OESTERREICHISCHE VOLKSWIRT

HERAUSGEBER M. L. KLAUSBERGER

Die inhaltsreichste wirtschaftspolitische
Zeitschrift der Nachfolgestaaten. Erscheint
jeden Samstag in Wien — Gegründet 1908

Der Oesterreichische Volkswirt ist für jeden unentbehrlich, der die Geschehnisse in Oesterreich und den Nachfolgestaaten verstehen will.

Glossen, Aufsätze, Notizen, Bilanzkritiken des Oesterreichischen Volkswirts sind als zuverlässige Führer durch den verwickelten Aufbau der Nachfolgestaaten anerkannt.

Seine gesammelten Jahrgänge bilden eine unerschöpfliche Fundgrube sonst nur schwer erreichbaren wirtschaftspolitischen und statistischen Materials.

Bestellungen nimmt jede Buchhandlung sowie die Verwaltung des Oesterreichischen Volkswirts in Wien IX, Porzellangasse 27, entgegen. Der Bezugspreis beträgt viertelj. Din. 190—mit Zustellung. Das Abonnement kann jederzeit beginnen. Probenummern kostenlos.